TẠP CHÍ ĐIỆN TỬ
THƯƠNG HIỆU & CÔNG LUẬN

Xứ Đoài: Vẻ đẹp trầm lắng mà lay động của một vùng ký ức Hà Nội

18:29 03/05/2026

Không ồn ào như phố cổ, không rực rỡ như những tuyến du lịch mới, Xứ Đoài hiện lên trong ảnh của các nhiếp ảnh gia bằng một vẻ đẹp chậm, sâu và rất riêng – thứ khiến người ta không chỉ nhìn, mà còn muốn quay lại.

Có một Hà Nội không nằm ở những con phố đông đúc hay những tòa nhà cao tầng, mà lặng lẽ trải ra phía Tây, nơi người xưa gọi bằng cái tên quen thuộc: Xứ Đoài. Vùng đất ấy, qua ống kính của nhiều nhiếp ảnh gia, không đơn thuần là phong cảnh, mà là một không gian sống – nơi ký ức, văn hóa và nhịp sinh hoạt nông thôn vẫn còn hiện hữu rõ ràng.

Thủy đình cổ soi bóng mặt nước, nét kiến trúc đậm chất Xứ Đoài hiện lên trầm mặc giữa không gian làng quê yên ả.

Điều dễ nhận ra nhất trong những bức ảnh về Xứ Đoài là màu sắc. Không phải thứ màu rực rỡ dễ gây ấn tượng, mà là những gam trầm: màu đá ong xám nâu của những bức tường cổ, màu xanh thẫm của cây cối lâu năm, màu vàng nhạt của nắng chiều vắt qua mái đình. Những gam màu ấy không cố gắng gây chú ý,

nhưng càng nhìn lâu lại càng thấm.

Không gian làng cổ hiện lên với những con đường lát gạch, những cánh cổng thấp, mái ngói rêu phong. Ở đó, từng chi tiết nhỏ đều có "tuổi": một chiếc chum nước đặt bên hiên, một bậc thềm mòn theo dấu chân, hay đơn giản là vệt nắng loang trên bức tường cũ. Nhiếp ảnh gia không cần dàn dựng nhiều, bởi chính sự nguyên bản của đời sống đã đủ tạo nên khung hình.

Bậc đá dẫn vào ngôi nhà gỗ cổ được bao quanh bởi tiểu cảnh cây xanh, tái hiện nếp sống thanh tĩnh đặc trưng của vùng đất phía Tây Thủ đô.

Xứ Đoài trong ảnh cũng không thiếu con người, nhưng họ xuất hiện theo cách rất tự nhiên. Một cụ già ngồi trước hiên nhà, một người phụ nữ gánh hàng qua con ngõ nhỏ, hay những đứa trẻ chạy chơi giữa sân đình. Không có sự sắp đặt, không có ánh đèn, mọi thứ diễn ra đúng như cách nó vốn tồn tại – và chính điều đó tạo nên cảm xúc thật.

Điểm đặc biệt của những bộ ảnh về Xứ Đoài là cách nhiếp ảnh gia lựa chọn thời điểm. Bình minh ở đây không ồn ào, chỉ là lớp sương mỏng phủ lên mái nhà, ánh sáng nhẹ dần lan ra từng khoảng sân. Chiều xuống, ánh nắng nghiêng kéo dài bóng cây, khiến cả không gian như chậm lại. Những khoảnh khắc ấy, nếu không kiên nhẫn chờ đợi, sẽ rất dễ bị bỏ lỡ.

Không gian đình, chùa với hương khói và những chậu cảnh được chăm chút tỉ mỉ, lưu giữ vẻ đẹp truyền thống và chiều sâu văn hóa Xứ Đoài.

Không chỉ dừng lại ở làng cổ, Xứ Đoài còn hiện lên với những không gian rộng hơn: cánh đồng, triền đê, dòng sông. Ở đó, con người nhỏ lại, thiên nhiên mở ra, tạo cảm giác thoáng đãng nhưng vẫn rất gần gũi. Nhiều nhiếp ảnh gia chọn cách đứng xa, để giữ lại toàn bộ bối cảnh, thay vì tiến sát vào chủ thể. Cách nhìn này khiến bức ảnh có chiều sâu và gợi nhiều hơn là tả.

Nhưng điều khiến Xứ Đoài trở nên khác biệt trong ảnh không nằm ở kỹ thuật, mà ở cảm xúc. Đây không phải là nơi để "check-in", mà là nơi để cảm nhận. Người chụp ảnh ở đây thường không vội, họ đi chậm, quan sát lâu và chờ đợi nhiều. Và chính quá trình đó khiến mỗi khung hình mang theo một phần câu chuyện.

Gian thờ cổ với hoành phi, câu đối nhuốm màu thời gian, phản ánh đời sống tâm linh bền bỉ của người dân Xứ Đoài qua nhiều thế hệ.

Trong bối cảnh đô thị hóa lan nhanh, những hình ảnh về Xứ Đoài càng trở nên có giá trị. Không chỉ là lưu giữ vẻ đẹp, đó còn là cách ghi lại một nhịp sống đang dần thay đổi. Những bức ảnh vì thế không chỉ để xem, mà còn để nhớ – nhớ về một Hà Nội khác, không náo nhiệt nhưng đủ sâu để ở lại lâu trong tâm trí.

Có thể với nhiều người, Xứ Đoài không phải là điểm đến đầu tiên khi nhắc đến Hà Nội. Nhưng qua ống kính của những người làm nghề, vùng đất ấy hiện lên với một sức hút rất riêng – không cần phô trương, không cần sắp đặt, chỉ cần đủ thời gian để nhìn và đủ tĩnh để cảm.

Và câu hỏi “có đẹp không?” dường như không còn quá quan trọng. Bởi với Xứ Đoài, vẻ đẹp không nằm ở sự choáng ngợp, mà nằm ở cảm giác khiến người ta muốn quay lại – dù chỉ để đi chậm hơn một chút, và nhìn kỹ hơn một chút.

Minh Thắm